
Landsledelsens skriftlige beretning

INDHOLDSFORTEGNELSE

Side 3: Indledning

Side 4: Udviklingen i Danmark

Side 8: EU's udvikling og storkapitalens offensiv

Side 12: Globale forskydninger mellem imperialismens centre

Side 17: Kommunistisk Parti og partiopbygningen

Side 22: Kommunisternes enhed er nødvendig

Side 24: Kampen for Arbejderen

Side 27: Afslutning

Side 28: Bilag

- Oversigt over landsledelsens politiske udtalelser
- Oversigt over partiets udgivelser
- Oversigt over partiets internationale møder
- Oversigt over partiets internationale hilsner

Indledning

Gode kammerater

Partiets 4. kongres afholdes i København den 21.-23 november.

Kongressen vil gøre en status over partiets arbejde i de tre år der er gået, siden partiet sidst mødtes til kongres. Den vil beslutte hovedopgaverne i den kommende kongresperiode, vedtage forskellige politiske udtalelser og vælge ny landsledelse.

Landsledelsens skriftlige beretning, som du nu er begyndt at læse, er udsendt til behandling i alle partiets afdelinger. Denne skriftlige del vil fokusere på partiets arbejde i kongresperioden. På selve kongressen vil den blive suppleret af en mundtlig beretning, der vil fokusere på de opgaver vores parti står overfor i den kommende kongresperiode.

Hver partikongres har sine egne fokuspunkter og udfordringer. Den 4. kongres vil sammenfatte diskussionerne i den kongresproces, som startede allerede sidste efterår. Den røde tråd i forberedelserne af kongressen har været at give vores parti en skarpere og kollektiv forståelse af de omstændigheder i klassekampen, som findes i dag under indtryk af storkapitalens offensiv og den vedvarende, dybe kapitalistiske krise.

Det er langt fra alt der er gået, som vi håbede og forventede det i de sidste tre år. Partiets medlemstal er i dag mindre end ved den 3. kongres. Vi har mistet især unge medlemmer og har måtte udskyde stiftelsen af et kommunistisk ungdomsforbund. Vi kæmper i disse uger en hård kamp for at sikre at Arbejderen overlever.

På trods af vanskelighederne kommer vores parti til denne 4. kongres samlet og enigt, med et godt greb om de udfordringer vi står overfor og en vished om, at der mere end nogensinde er brug for kommunisterne og et stærkt kommunistisk parti i Danmark i dag og i de kommende år.

UDVIKLINGEN I DANMARK

I de aktive dele af arbejderklassen og fagbevægelsen blev folkevalget i 2011 imødeset med stor spænding. Mange måneders forberedelse og mobilisering skulle bringe Lars Løkke's borgerlige regering til fald og dermed sætte et punktum for 10 års borgerlig krisepolitik. Det lykkedes, takket være en omfattende indsats fra fagbevægelsen, at få væltet Lars Løkke's borgerlige regering.

I fagbevægelsen blev der på tværs af politiske partier og faglige skillelinjer rejst et fælles krav ikke blot om en ny regering, men også om en ny politik. Vi oplevede, hvordan der i takt med at valget nærmede sig, blev udviklet en lang række aktiviteter og aktioner rundt omkring i landet. Der blev skabt en uformel 'valgbevægelse'. Den blev opbygget og formet fra neden – efter aktionsenhedens metode.

Partiet deltog aktivt i skabelsen af denne valgbevægelse med forslag og ideer til politiske krav og aktioner. Vi stod side om side med vores arbejdskammerater i en fælles politisk proces – hvis mål var en ny regering og en ny politik. Vi understregede, at den nye politik måtte fastholdes før, under og efter valget.

Valgbevægelsen, der samlede i tusindevis af aktivister fra arbejderklassen og de uddannelsessøgendes rækker, var et forsøg på at sætte en ny politisk og økonomisk dagsorden efter krisens gennemslag i 2008 – en dagsorden baseret på et aktivt forsvar for arbejderklassens krav og på kamp med fælles anstrengelse for at styrke den kollektive velfærd og tryghed.

I valgbevægelsen var der forskellige opfattelser af, hvordan enkelte krav skulle vægtes, og der var en

forskellig opfattelse af, hvor skarpt kravene om en ny politisk dagsorden skulle placeres i kampen. Dele af fagbevægelsens ledelse forsøgte således at nedtone spørgsmålet om kampen for en ny politik. Den stærke fokusering på kravet om en ny politik blev af nogle opfattet som et decideret upassende og uklogt pres på den nye 'røde' regering.

Da Socialdemokraterne og SF fremlagde deres forslag til en såkaldt 'fair løsning' i valgkampen – underforstået som fair løsning på den kapitalistiske krise – blev især forslaget om en daglig 12 minutters forlængelse af arbejdstiden blankt afvist af store dele af fagbevægelsens almindelige medlemmer. Trods det forsvarede LO's ledelse forslaget intenst helt frem til det tidspunkt, hvor det blev lagt på is på grund af arbejderklassens modstand. Uoverensstemmelsen om arbejdstidsspørgsmålet var et forvarsel om kommende uoverensstemmelser og konflikter på spørgsmålet om, hvorvidt den nye regering skulle fredes eller presses til at overholde valgløfterne.

Der viste sig divergenser på i det mindste 4 spørgsmål: En divergens i synet på, hvem der skulle bære krisens byrder – arbejderklassen eller monopolerne. En divergens i synet på EU's og finanspagtens rolle i den daglige politiske kamp. En divergens i synet på, hvor hårdt den nye regering kunne og skulle presses. Og en divergens i synet på vigtigheden af at igangsætte aktivitet og aktioner på arbejdspladserne og i fagforeningerne.

Som bekendt valgte den nye såkaldte røde regering at gøre arbejderklassens og fagbevægelsens krav og forventninger til skamme på de store og afgørende spørgs-

Vi stod side om side med vores arbejdskammerater i en fælles politisk proces – hvis mål var en ny regering og en ny politik

mål. De regeringsbærende partier løb fra deres valgløfter.

Der var før valget enighed om at gennemføre en omfattende beskæftigelsesreform for at nedbringe arbejdsløsheden. Og der var enighed om, at de rige og de store monopoler skulle betale mere i skat for at få flere midler til den kollektive velfærd. Intet af dette skete.

Kort efter valget annoncerede den nye regering, at vejen ud af krisen skulle gå gennem besparelser og nedskæringer, så finanskapitalen igen kunne få tillid til dansk og europæisk kapitalistisk økonomi i kølvandet på det store finanssammenbrud i 2008.

Den nye statsminister krævede således, at Danmark blev underkastet EU's finanspagt. Hun sagde kort efter valget: 'Vi underlægger os, eller lægger os ind under den her mulighed, for at vise de finansielle markeder, at vi overholder disciplinen i den økonomiske politik'.

Denne linje har udløst en kæde af finanspolitiske nedskæringer på den kollektive velfærds institutioner, på skoler, på hospitaler, på plejehjem osv. – og en stribe af alvorlige forringelser af indkomsterne til landets mange arbejdsløse og syge.

De ødelæggende forringelser af dagpengene, som den borgerlige regering indførte, blev fastholdt af regeringen trods massive protester fra mange fagforeninger og aktive arbejdere.

Kun et stort pres fra arbejderklassen og fra Enhedslisten i Folketinget tvang regeringen til at levere et plaster på det blødende sår.

Alligevel har mere end 40.000 arbejdsløse mistet deres ret til dagpenge.

Overalt i det danske samfund vokser utrygheden og frygten for mor-

gendagen. Og uligheden vokser mellem rig og fattig. Regeringen forstærker kravet om en såkaldt 'krisebevidsthed' i arbejderklassen og lægger åbenlyst op til, at arbejderne vil hjælpe samfundet ved at acceptere en lønnedgang.

Kickstarten var afblæst. I stedet blev det besluttet, at der fra 2013 skulle spares ca. 24 milliarder kr. om året. Den finanspolitiske tyngde var, som under den borgerlige regering, fortsat solidt forankret i EU's finanspolitiske og økonomiske.

Fagbevægelsens afslag om at levere de berømte 12 minutters ulønnet forlængelse af den daglige arbejdstid skabte fra regeringens første dag et anstrengt forhold til store dele af fagbevægelsen.

Kort efter valget blev der lagt op til en ny styrkeprøve i forbindelse med de annoncerede trepartsforhandlinger, som blandt andet skulle imødekomme fagbevægelsens ønske om mere uddannelse til medlemmerne. Regeringen krævede som modydelse, (og i surhed over det tabte slag om arbejdstiden), at fagbevægelsen skulle levere forslag til finanspolitiske stramninger på 5 milliarder kr. som forudsætning for forhandlingerne overhovedet kunne gå i gang!

Et flertal i Metalarbejderforbundets hovedbestyrelse afviste videre forhandlinger på dette grundlag. Trepartsforhandlingerne brød sammen.

Regeringen valgte at frigøre sig fra fagbevægelsen og lagde op til konfrontation med store dele af sit eget bagland.

Vi fik yderligere bekræftet dette, da regeringen med de værste arbejdsgivermetoder tvang landets folkeskolelærere til at acceptere en elendig overenskomst efter en længere konflikt. Lærerne fik dræ-

Kun et stort pres fra arbejderklassen og fra Enhedslisten i Folketinget tvang regeringen til at levere et plaster på det blødende sår.

net deres strejkekasser og blev tvunget tilbage på arbejde efter et lovindgreb.

Regeringens løftebrud har skabt en kompliceret situation i arbejderklassen og fagbevægelsen. Blandt mange almindelige arbejdere har det udløst modløshed, passivitet og mere politikerlede.

Denne situation bidrager til at svække arbejderklassens faglige og politiske bevidsthed og dens organisationer. En svækkelse, der har medført en styrkelse af de åbent borgerlige partier og ikke mindst af Dansk Folkeparti's indflydelse i arbejderklassen. I dag har mange arbejdere en illusion om, at Dansk Folkeparti har overtaget det gamle socialdemokratis politik, at det vil forsvare den kollektive velfærd og forhindre yderligere EU integration. Der er tale om en vildfarelse, der blandes med fordomme og fjendtlighed overfor flygtninge og indvandrere.

Dette på den ene side. På den anden side er politisk aktive og klassebevidste arbejdere også mærket af det kollaps, der har ramt den parlamentariske linje for skabelsen af en 'centrum-venstre regering'.

Denne linje har siden 2011 fået et grundskud i 3 omgange; Da regeringen fremlagde sit regeringsgrundlag; da det stod klart at EU's finanspagt stod ved magt og endelig, da SF blev tvunget til at forlade regeringen på kanten af regulær politisk og organisatorisk opløsning.

Arbejderne i de traditionelle arbejderpartier og især i Socialdemokratiets bagland er stærkt i tvivl om, hvor den aktuelle udvikling fører hen – i tvivl om de taktiske og strategiske dispositioner. Situationen er præget af disse partiers politiske krise og af opbrud blandt de organiserede medlemmer.

Alt dette ligger i forlængelse af en virkelighed, hvor arbejderklassen igennem mange år har været under et stærkt pres. I denne situation er det vigtigt, at partiet stiller skarpt på den taktiske linje, og at partiet kommer med et bud på de aktuelle og centrale spørgsmål for arbejderklassen. Landsledelsen ser følgende udfordringer:

- Fælles indsats for at styrke de faglige organisationer og de kollektive overenskomster. Uden en sådan styrkelse vil klassen komme til at stå forsvarsløs overfor kapitalens angreb.
- Udvikling af enhed i arbejderklassen omkring de centrale faglige og politiske krav og udvikling af bevidsthed om, at kun aktivitet kan modstå kapitalens angreb.
- Udvikling af det socialistiske perspektiv i arbejderklassen. Kun de kollektive løsninger på de kollektive problemer kan give svar på tidens problemer.

Efter landsledelsens opfattelse er enhedslinjen i arbejderklassen afgørende i de daglige kampe og i forsvaret for de kollektive overenskomster. Enhedslinjen er bærende i forhold til de kommende faglige og politiske kampe.

Enhed på tværs af faglige og politiske skillelinjer bygger på konkrete krav, og den må udvikles på grundlag af aktionsenhedens metode.

Efter landsledelsens opfattelse gælder det følgende krav:

- Enhed i lønkampen for at forbedrer arbejderklassens levevilkår mod kapitalen.
- Kampen mod social dumping og fællesskab mellem danske arbejdere og indvandrere på samme overenskomst.

Partiets taktiske linje og prioriteringer så anderledes ud op til Folketingsvalget i 2011. Virkeligheden har ændret sig siden da, og i takt hermed har vi justeret vores taktiske orientering.

- Tryghed til de arbejdsløse og bedre vilkår og højere ydelser til kontanthjælpsmodtagerne.
- Forsvar for den kollektive velfærd for børnene, de unge, de uddannelsessøgende, de syge og de gamle.
- Opgør med EU's finanspagt er en forudsætning for at få en aktiv beskæftigelsespolitik med masser af nye arbejdspladser.

Partiets taktiske linje og prioriteringer så anderledes ud op til Folketingsvalget i 2011. Virkeligheden har ændret sig siden da, og i takt hermed har vi justeret vores taktiske orientering.

Situationen i dag kræver først og fremmest, at vi prioritere skabelsen af arbejderklassens enhed på grundlag af få, men centrale krav. På et tidspunkt om ikke så længe melder valgkampen sig (igen), og det vil ikke være muligt eller rigtigt at forsøge en gentagelse af den brede Skævt-kampagne. Vi er klar over, at der er forskel på Socialdemokraternes og SF's po-

litik og på de åbent borgerlige partiers politik. Uanset disse forskelles størrelse og dybde har de taktisk betydning i kampen for enhed i arbejderklassen.

Det er landsledelsens opfattelse, at partiet i den kommende periode skal prioritere vores begrænsede kræfter i kampen for arbejderklassens enhed. Det er en hovedkamp i vores tid.

Dette står ikke i modsætning til at vi støtter eller deltager aktivt i skabelsen af brede og folkelige bevægelser – eller i skabelsen af alliancer, der stiller sig progressive mål. I kampen mod monopolernes EU er klassens deltagelse en nødvendighed, og det samme er støtten til Folkebevægelsen mod EU.

Landsledelsen mener ligeledes, at fremtidige initiativer blandt unge eller blandt de uddannelsessøgende er vigtige at støtte – af økonomiske og af uddannelsespolitiske grunde. Men erfaringerne viser også, at bevægelser på disse områder styrkes politisk når de knyttes til arbejderklassens kamp og mål.

“ fremtidige initiativer blandt unge eller blandt de uddannelsessøgende er vigtige at støtte – af økonomiske og af uddannelsespolitiske grunde. Men erfaringerne viser også, at bevægelser på disse områder styrkes politisk når de knyttes til arbejderklassens kamp og mål.

EU'S UDVIKLING OG STORKAPITALENS OFFENSIV

Kampen mod EU har været en af partiets hovedprioriteringer i kongresperioden. Vi har fulgt udviklingen i EU tæt og haft som en permanent bestræbelse at forbinde kampen for arbejderklassens løn- og arbejdsforhold og kampen for den kollektive velfærd med EU.

Derfor har partiet støttet Folkebevægelsen mod EU. Derfor har vi forsøgt at rejse en diskussion i folkebevægelsen om konsekvenserne af EU-medlemskabet. Derfor har vi prioriteret EU-stoffet meget højt i Arbejderen. Derfor har vi peget på at regeringens nedskæringer og de dårlige økonomaftaler, man har indgået med kommuner og regioner skyldes, at man har tilsluttet Danmark til EU-finanspagten.

EU-parlamentsvalget

Partiet støttede Folkebevægelsen i valgkampen op til EU-parlamentsvalget med aktivisme, politisk og igennem Arbejderen. Vi arbejdede loyalt for at sikre liste N et godt resultat. Samtidigt førte partiet både centralt og igennem afdelingerne en selvstændig kampagne med egne materialer, som rakte ud over enhedsgrundlaget i Folkebevægelsen.

I valgkampen stod næsten alle de politiske partier i kø for at virke EU-skeptiske og kritiske. Dansk Folkeparti vandt valget, og fik - godt hjulpet af medierne - sat sig tungt på at formulere, definere og sætte den EU-skeptiske dagsorden. De formåede at sætte EU på dagsordenen på en måde, så den kom helt ind i stuerne - og så folk, der for få år siden aldrig ville have stemt på Dansk Folkeparti, allige-

vel satte deres kryds der.

Folkebevægelsen mod EU gennemførte på mange måder en flot kampagne, hvor rigtig meget lykkedes. Der var aktivitet i bevægelsen, og både komiteer og de kollektive medlemmer spillede godt ind.

Trods et meget lille valgbudget, der på ingen måde kunne måle sig med de andre partiers, trods en relativt ukendt spidskandidat og trods mange organisatoriske og politiske udfordringer, lykkedes det Folkebevægelsen at genvinde mandatet, og endda gå frem og få det bedste valg i tyve år.

Desværre tabte Nej-siden folkeafstemningen om patentdomstolen, og formåede ikke at skabe/udnytte en synergieffekt mellem en folkeafstemning samme dag som parlamentsvalget.

Fortsat fornyelse af Folkebevægelsen

Kommunistisk Parti har et ansvar for at være med til at sikre, at EU-modstanderne i Danmark bruger tiden frem til næste parlamentsvalg fornuftigt.

Umiddelbart efter valget besluttede landsledelsen derfor at opprioritere partiets arbejde i Folkebevægelsen for at bidrage til at styrke organisationen.

Vi ønsker at give vores bidrag til Folkebevægelsens fortsatte fornyelse og udvikling, så det også på længere sigt bliver i Folkebevægelsen at den demokratiske unionsmodstand samles.

Storkapitalen er i den grad i offensiven, og under dække af krisen er der sat massive angreb ind på arbejderklassens tilkæmpede rettigheder.

EU's udvikling i perioden

EU er et redskab for storkapitalen, og et fortsat medlemskab er til skade for arbejderklassen, ikke mindst på grund af det indre marked. Virkningerne for dansk arbejderklasse er brutalisering af arbejdsprocessen, med opskruet arbejdstempo, fysisk og psykisk nedslidning, virksomhedslukninger, flytning af produktion til udlandet, privatisering af offentlige tjenester og løntrykkeri.

Sporene af EU's hærgen ses tydeligt i det kriseramte EU, hvor lande og folk er sat under et urimeligt hårdt økonomisk pres for at forsøge at tækkes markeds kræfterne. Euroens indførelse har skabt en situation, hvor de økonomisk stærke lande kan diktere betingelserne for de kriseramte - og har også skabt en situation, hvor arbejderklassen i alle EU landene presses til at betale for krisen under dække af, at dette er nødvendigt - og at der ikke findes alternativer.

I det økonomisk stærke Tyskland må flere og flere arbejdere opgive at forsørge sig selv, da den løn de får simpelthen ikke er til at leve af. Køerne til suppekøkkenerne vokser overalt i EU, og Røde Kors deler nu mere mad ud i Europa end de gør i Afrika.

Storkapitalen er i den grad i offensiven, og under dække af krisen er der sat massive angreb ind på arbejderklassens tilkæmpede rettigheder. Vi skal arbejde længere, billigere, hurtigere - alt sammen for at optimere produktionen og øge profitten.

Budgetlove, sixpack, europæiske semestre - finanspagt og bankunion er alle instrumenter, der skal disciplinere landene til at holde fast i en nyliberal og asocial økonomisk politik i overensstemmelse med kapitalens ønsker.

Kampen om den nationale selvbestemmelse

Parlamentsvalget viste med al tydelighed, at brede dele af befolkningerne vender sig mod EU. Om noget blev det slået fast at den modstand og skepsis, der allerede spirede ved forrige valg, er vokset i omfang og styrke. Befolkningerne vender ryggen til EU, og vender sig imod en benhård økonomisk politik og mod en union, der udhuler demokratiet og den nationale selvbestemmelsesret.

Ser vi bredt på EU tegner der sig et tydeligt mønster: I lande hvor arbejderklassens organisationer står stærkt, er der fremgang til de progressive kræfter. I lande hvor arbejderklassens organisationer

er trængt i defensiven er det de reaktionære, der løber med sejren.

Kampen mod EU er en kamp for at forsvare demokratiet, kampen for retten til national selvbestemmelse - og en kamp for de faglige og sociale rettigheder, der er tilkæmpet inden for rammerne af nationalstaten.

EU udvikler sig stadigt hen imod at blive en supermagt og en superstat. Kursen mod mere union er udstukket.

De danske undtagelser - der jo netop er formuleret som undtagelser mod EU staten er under et konstant pres fra tilhængerne, der ønsker at rydde enhver forhindring af vejen - og som ønsker at deltage fuldt og helt i det unionsprojekt der kontinuerligt udhuler selvbestemmelsen. Senest har regeringen varslet en folkeafstemning om Danmarks retsundtagelse efter det kommende folketingsvalg.

Betydningen af at styrke det europæiske samarbejde

På vores sidste kongres satte vi os sammen det mål, at vi i den forløbne kongresperiode ville arbejde for at styrke samarbejdet med progressive kræfter i de andre europæiske lande. Særligt samarbejdet og enheden med andre kommunistiske partier, naturligvis med respekt for vores forskelligheder.

Målet er ikke hentet ud af den blå luft - Det er en nødvendig bestræbelse at samle kræfterne, dele analyser og støtte hinandens kampe som forsøg på at skabe modvægt til den uhyre stærke aggression, de store monopoler har organiseret mod arbejderklassens tilkæmpede rettigheder.

Klassekampen raser overalt i EU, og mange steder er arbejderklassen og dens organisationer og partier trængt i defensiven. Der er sat en hård kurs, hvor demokratiske rettigheder, sociale og faglige rettigheder angribes og undergraves systematisk. En kurs hvor regningen for krisen entydigt sendes til arbejderklassen.

På den internationale scene optræder EU som en selvstændig imperialistisk blot i samarbejde og rivalisering med USA. EU forsvare

sine egne imperialistiske interesser med særligt fokus på at styrke sin indflydelse og dominans mod de tidligere socialistiske lande mod Øst og i det nordlige Afrika.

Militært er EU underlagt USA's dominerende rolle i NATO, men arbejder også med udvikling af EU's egne militære styrker og selvstændig våbenproduktion.

I denne situation er det væsentligt at vi forstår betydningen af, at vi styrker den politiske enhed og kæmper sammen mod monopolernes magt og interesser.

Kommunistisk Parti har efter bedste evne arbejdet med at udvikle og styrke det internationale samarbejde.

Europæisk Venstre Parti og dets rolle

I Kommunistisk Parti har vi fundet det vigtigt at rejse debatten om Europæisk Venstreparti, fordi vi anser spørgsmålet om EU-modstanden for central både i Danmark og i EU.

I en tid, hvor både skepsis og modstand mod EU vokser, er det bydende nødvendigt ikke blot at rejse den relevante EU-kritik, men også at pege på at forsvaret af arbejderklassens interesser, den kollektive velfærd og den nationale selvbestemmelse kræver et brud med EU.

Europæisk Venstreparti beskæftiger sig ikke meget med arbejderklassen og dens rolle.

Det udtaler sig kritisk om EU's konkrete politik, men er imod både udmeldelse af EU og nedbrydning af EU som institution. Man spreder i stedet illusioner om, at EU kan reformeres indefra. Det er i bedste fald en farlig illusion, der afspejler at Europæisk Venstreparti er skabt inden for rammen af EU, der også finansierer dets aktiviteter.

Kampen mod EU er en kamp for at forsvare demokratiet, kampen for retten til national selvbestemmelse - og en kamp for de faglige og sociale rettigheder

Selv om Europæisk Venstreparti i nogen grad anvender ord fra den marxistiske terminologi, er der ikke tale om hverken et arbejderparti eller et kommunistisk parti. Der er tale om et parti, der nok kan komme med relevant kritik af EU og af EU's rolle - men som i kraft af, at det peger på løsninger inden for EU rammen, i høj grad kan medvirke til at svække modstanden mod EU, fordi det skaber illusioner om mulighederne for at forandre EU indefra.

 Klassekampen raser overalt i EU, og mange steder er arbejderklassen og dens organisationer og partier trængt i defensiven.

GLOBALE FORSKYDNINGER MELLEM IMPERIALISMENS CENTRE

To og et halvt årti efter Sovjetunionens og den europæiske socialismes sammenbrud er den internationale situation karakteriseret ved stor ustabilitet, usikkerhed og skærpet klassekamp. Den globale kapitalistiske krise er blevet mødt af en imperialistisk offensiv mod arbejderklassen og verdens folk. Dette har skærpet klassekampen og forårsaget nye angreb på de folk som søger udviklingsveje udenfor den imperialistiske hegemoniske dominans. Kapitalismens uens udvikling og inter-imperialistiske modsætninger skærpes med opbrud i internationale relationer til følge.

Kampen mellem de imperialistiske centre fokuserer på kontrol over energiresourcer, vandressourcer og sejlrunderne for transport af varer. Faren for regionale og sågar verdensomspændende konflikter er stigende. De imperialistiske centre omfordeler verdens markeder og territorier mellem sig.

Krisens udbrud har kun forstærket tendensen til at USA's, EU's og Japans andel af verdensproduktionen er for nedadgående. Ifølge IMF er USA og EU netop blevet overhalet af Kina rent økonomisk, når tallene reguleres ift. købekraft. I absolutte tal går der dog fortsat en årrække inden Kina bliver størst. USA's andel af bruttov verdensproduktet (reguleret ift. købekraft) faldt fra 22,5% i 2004 til 18,7% i 2013. Mens EU's andel i faldt fra 23,6% i 2005 til 18,9% i 2013. Tilsvarende faldt G7-landenes andel fra 46,2% i 2004 til 37,6% i 2013. G7 består af nogle af verdens største økonomier - USA,

Japan, Tyskland, Storbritannien, Frankrig, Italien og Canada, samt EU.

Omvendt er Kinas og Indiens andel af bruttov verdensproduktet støt stigende, mens andelen for de resterende BRIKS-lande Brasilien, Rusland og Sydafrika forbliver stabil. Produktiviteten i disse lande er dog fortsat relativt lav sammenlignet med USA.

USA er stækket økonomisk og dollaren er under pres, men USA er fortsat uden sidestykke verdens førende militære supermagt. Verden bevæger sig fra en unipolær verden, med USA som den eneste supermagt, til en multipolær verden, med en række regionale stormagter. Det er dog vigtigt ikke at skabe illusioner i denne sammenhæng. En multipolær verden er ikke en verden med fred og social udvikling, men fortsat en imperialistisk verden. Og USA-imperialismens vej ned ad den globale økonomiske rangstige gør den kun mere aggressiv end tidligere. Udviklingen rummer dog også nye muligheder. Et svækket USA og et opbrud i de inter-imperialistiske modsætninger giver nye muligheder for arbejderklassen og folkene, hvis disse modsætninger udnyttes.

Mod krig og imperialism

I Ukraine er borgerkrigen en følge af kuppet i februar 2014, som styrede den valgte regering. Bander og bevæbnede fascister væltede den korrupte præsident Janukovich, og kuppet blev straks anerkendt af USA og EU. Den blodige

Kampen mellem de imperialistiske centre fokuserer på kontrol over energiresourcer, vandressourcer og sejlrunderne for transport af varer. Faren for regionale og sågar verdensomspændende konflikter er stigende.

krig er en konsekvens af USA's og EU ønske om regimeskifte i Kijev. Målet er en indlemmelse af Ukraine i EU og NATO i den fortsatte bestræbelse på at inddæmme Rusland samt en dyb gældsættelse af landet til IMF, som baner vejen for nyliberale reformer. Styret i Kijev har allerede underskrevet en frihandelsaftale med EU, som sammen med IMF dikterer et økonomisk program med nedskæringer og privatiseringer, som er sammenlignelig med Grækenland.

Ukraines Kommunistiske Parti har fået opløst sin gruppe i parlamentet via en bureaukratisk manøvre, og der er nu indledt en skueproces af en retssag, som skal forbyde partiet totalt. Der er indledt en klapjagt på alle demokratiske og progressive kræfter i landet.

Efter kuppet er forholdet mellem Rusland og NATO skærpet dramatisk. NATO har genoptaget koldkrigsretorikken, Vesten har indført vidtrækkende økonomiske sanktioner mod Rusland og truer med at oprette nye militærbaser tæt på Ruslands grænser, opbygge en udrykningsstyrke, der kan indsættes på 48 timer, forsyne de nye magthavere i Kijev med våben og anden militær støtte. NATO opbygger også et missilskjold, der underminerer Ruslands atomafskrækkelse, mens USA, Storbritannien og Frankrig moderniserer deres atomvåben. Endelig har NATO besluttet, at de europæiske NATO-lande skal øge deres militære budgetter.

Ansvar for den farlige militære situation i Europa ligger hos NATO og USA. I 1997 underskrev NATO og Rusland en aftale, som der lige siden har været uenighed om. Rusland har hele tiden tolket den som et løfte fra NATO om ikke at oprette permanente militærbaser i nye NATO-lande i Østeuropa og ikke at optage tidligere sovjetrepublikker i NATO. USA har ved flere lejligheder

afvist, at aftalen forhindrer optagelse af tidligere sovjetrepublikker, og Estland, Letland og Litauen blev da også medlemmer i 2004. Nu forbereder NATO sig på at optage både Ukraine og Georgien, alligevel beskylder Vesten Rusland for at føre ny kold krig.

Oprindeligt betegnede NATO sig som en forsvarsalliance. Men siden murens fald for 25 år siden er organisationens strategi udviklet år for år. I dag står NATO med hele kloden som sit operationsområde – stærkere end nogensinde.

På NATO-topmødet i Wales i september 2014 forpligtede samtlige NATO-lande sig til i løbet af 10 år at øge deres krigsbudgetter til to procent af deres BNP. Den danske regering har med underskrivelsen af sluterklæringen i Wales forpligtet sig til at øge de nuværende militærudgifter med omkring 10 milliarder kroner om året i løbet af 10 år. Det er 2,5 gange mere, end regeringen anslår at det vil koste at rulle forringelserne af dagpengene tilbage.

NATO fortsætter målrettet opbygningen af missilskjoldet, som også Danmark tilsluttede sig i al ubemærkethed få dage inden NATO-topmødet. Den danske regering gav ligeledes tilsagn om at bidrage til den øgede militære omringning af Rusland med mindst 250 danske soldater til NATO's base i Polen.

Kampen om Mellemøsten

Fremvæksten af Islamisk Stat (IS), som nu truer Irak og Syrien, er resultatet af Vestens politik. Iraks opløsning ville ikke være sket uden invasionen i 2003. Og Vestens støtte til de kræfter, der vil styrte den syriske regering, er forudsætningen for blodbadet i Syrien, men amerikansk støtte til terrorbevægelser er ikke et nyt fænomen. I Afghanistan bevæbnede USA i 1980'erne Osama bin Laden for at styrte landets regering. Nu bruges

Bombeangrebene i Syrien er et åbenlyst brud på folkeretten, mens krigen i Irak ikke behøver et FN-mandat, idet den irakiske marionet-regering har anmodet Vestmagterne om militær indgriben.

organisationer som al-Qaeda og IS som begrundelse for USA's krige i hele regionen.

Bombeangrebene i Syrien er et åbenlyst brud på folkeretten, mens krigen i Irak ikke behøver et FN-mandat, idet den irakiske marionetregering har anmodet Vestmagterne om militær indgriben.

Den væbnede kamp mod den syriske regering har drevet millioner på flugt og kostet ufattelige menneskelige lidelser, præcist som USA's krige i Irak har gjort det. Det har umuliggjort politiske løsninger og skabt uro og konflikter, men også et gigantisk marked for den amerikanske våbenindustri. Folkene i regionen betaler prisen.

Danmark er nu i krig for 5. gang på 15 år. Danmark er et af blot syv lande, der bomber i Irak. De andre lande er USA, Frankrig, Storbritannien, Australien, Holland og Belgien. De lande, som bomber i Syrien er USA, Bahrain, Saudi-Arabien, Kuwait, Oman, De Forenede Arabiske Emirater, Libanon, Egypten, Qatar og Jordan. Når den danske regering kalder det "en bred alliance" er det kun, fordi den yderligere medregner en række lande, som alene har givet tilsagn om humanitær støtte gennem FN! Ud af FN's 193 lande er der 7 som bomber i Irak.

Set fra et snævert militært udgangspunkt havde det ingen betydning, at Danmark igen besluttede at gå i krig i Irak, først med et transportfly og senere med F16-fly og soldater. Det afgørende er, at dansk krigsdeltagelse legitimerer USA's krige og udenrigspolitik.

Enhedslisten er vendt på en tallerken. Tidligere advarede Enhedslisten mod at sende våben til Syrien og erklærede, at kun forhandlinger kunne sikre en løsning. I dag trygler Enhedslisten den danske regering og dens krigspartnere om at bevæbne kurderne i Syrien i det USA-ledte opgør med terror-

organisationen IS. Enhedslistens krigsstøtte forplumrer debatten mellem krigsmagerne og fredskræfterne om USA's planer og folkenes interesser, om magtens tyranni og international lov, herunder spørgsmålet om FN's muligheder og rolle.

Solidaritet med det palæstinensiske folk

Israel har ført krig mod den arabiske befolkning i Palæstina siden statens oprettelse i 1948. Permanent krig. I nogle perioder ekstrem blodig krig som i Gaza – i andre perioder mindre blodigt. Men uden pause har Israel ført krig for at tage kontrollen med det landområde, hvor zionismen ønsker at skabe et 'StorIsrael' og sikre sig kontrol med de palæstinensiske vand- og energiresourcer. Det fortsætter, fordi USA og de europæiske stormagter støtter Israel, og fordi vestlig imperialisme har brug for Israel som brohoved i det olierige Mellemøsten.

I den forgangne kongresperiode har der været to israelske aggressioner mod Gaza. En i 2012 og endnu en i 2014. Den seneste blev den hidtil mest blodige. Israels ry og rygte led et stort tab i den danske befolkning under massakren på palæstinenserne. Næste gang vil det være sværere for Israel at spille offer. Den palæstinensiske enhed holdt hele vejen igennem krigen, såvel militært som politisk.

Partiets internationale arbejde

Partiet har i kongresperioden arbejdet for at fastholde og udbygge kontakten med den internationale kommunistiske og revolutionære bevægelse. I den forbindelse er omdrejningspunktet de årlige internationale kommunistiske seminarer, som afholdes af Belgiens Arbejderparti (PTB).

Det særlige europæiske fokus

I den forgangne kongresperiode har der været to israelske aggressioner mod Gaza. En i 2012 og endnu en i 2014. Den seneste blev den hidtil mest blodige.

bunder i en kongresbeslutning fra 3. kongres. Målet er at styrke samarbejdet mellem kommunisterne i Europa imod storkapitalen i EU og imod imperialismens aggressionskrige. Der er behov for møder og fælles drøftelser og politiske kampagner, men ikke for en ny internationale eller en fælles strategi som skal presses ned over de kommunistiske partier i de enkelte lande. Vi mener samarbejdet må bygge på marxismen-leninismens grundlag og partiernes egne erfaringer fra deres deltagelse i klassekampen. Det skal være et samarbejde mellem ligeberettigede og selvstændige partier. Vi er imod enhver indblanding i andre partiers indre anliggender.

I kongresperioden har vi haft et velfungerende internationalt udvalg, og vi har haft en stribe møder med vores søsterpartier - både i Danmark og i udlandet i forbindelse med kongresser, seminarer osv. Der har været en livlig udveksling af breve og hilsner mellem Kommunistisk Parti og en række partier verden over. Rejseaktiviteten har dog været begrænset af, at der i dele af kongresperioden har været rejsestop på grund af partiets begrænsede økonomiske ressourcer.

I 2014 sendte vi en delegation til Sverige for at deltage i Kommunistiska Partiets kadreskole med henblik på at samle inspiration og erfaringer til opstart af vores egen kadreskole. I den forbindelse fik vi også indblik i de svenske erfaringer med generationsskifte.

Partiet bidrager til solidaritet med Cuba - herunder støtte til kampen for løsladelse af alle fem cubanske antiterrorister fra USA's fængsler. Vi yder en indsats i Dansk-Cubansk Forening og støtter, at dansk solidaritet med Cuba også har et latinamerikansk perspektiv. Det socialistiske Cubas fremtid er tæt forbundet med ALBA-samar-

bejdet med progressive regeringer i lande som Venezuela, Bolivia, Ecuador og Nicaragua, ligesom den voksende antiimperialistiske enhed i hele Latinamerika er forudsætningen for at landene kan forsvare sig mod udplyndring og aggression fra nord. Partiet er desuden aktivt i solidariteten med Venezuela og støtter Den danske Malvinas-komite, der bakker Argentinas krav om suverænitet over Las Malvinas (Falklandsøerne) op. I 2012 og 2013 har partier arrangeret en rejse til Cuba som en kombination af studietur og ferie.

Fredsbevægelsen er nede i en historisk bølgedal. Det har ikke været muligt at massemobilisere på fredsparoler siden Irak-krigen. Dengang lykkedes det ikke at stoppe krigen på trods af millioner på gaden kloden rundt. Udfordringen består i at samle og klart og standhaftigt markere modstanden mod krig og imperialismen, uden at skabe illusioner om bevægelsens muligheder.

Analysen af Kinas interne udvikling og internationale rolle, som vi besluttede at igangsætte på 3. kongres, har desværre måtte vige for andre mere presserende spørgsmål.

Fælles optræden i forhold til den internationale kommunistiske bevægelse

Et særligt spørgsmål i den forbindelse er de danske kommunisters forhold til den internationale bevægelse, som vi alle er en del af og ønsker at styrke. Men Kommunistisk Parti forhindres i at deltage i de årlige konferencer for kommunistiske partier, som tidligere blev afholdt i Athen.

I henhold til reglerne for disse møder vil vores parti kun kunne indbydes til møderne, hvis DKP og KPID støtter vores partis deltagelse. Det har de hidtil afvist.

Det er nødvendigt at styrke samarbejdet mellem alle kommunister i Europa og stå som et samlet alternativ, også når det gælder holdningen til det europæiske venstreparti.

Partiets fokus har i kongresperioden særligt været rettet mod Europa. Her har et særligt positivt skridt været oprettelsen af "INITIATIVET af arbejder- og kommunistiske partier til studie og analyse af europæiske spørgsmål og koordinering af aktiviteter", i daglig tale blot kaldet INITIATIVET. Det er et samlende initiativ bestående af kommunistiske EU-modstanderpartier.

Umiddelbart efter stiftelsen søgte Kommunistisk Parti om optagelse, fordi organisationen vil udvikle samarbejdet mellem de kommunistiske partier i Europa og styrke den fælles kamp og koordinering imod EU og den europæiske stor-kapital.

Til vores undren nedlagde KPID veto mod vores partis optagelse. Vi har siden over flere omgange forsøgt at få en drøftelse med KPID om begrundelserne herfor, men de har ikke svaret på vores henvendelser.

Vi opfordrer DKP og KPID til at genoverveje deres stilling i denne sag. Det er nødvendigt at styrke samarbejdet mellem alle kommunister i Europa og stå som et samlet alternativ, også når det gælder holdningen til det europæiske venstreparti (ELP).

KOMMUNISTISK PARTI OG PARTIOPBYGNINGEN

Efter den 3.kongres tog partiet fat på arbejdet. og gennemførte et partifremstød med løbesedler, plakater og offentlige møder i flere byer, som blandt andet satte fokus på at sprede kendskabet til parti og det program, som kongressen havde vedtaget. Der blev også lavet et arbejde blandt partiets venner og sympatisører, for at få flere til at træde ind i partiet.

Men det var ikke uden vanskeligheder for partiet. Udviklingen af kapitalismens krise har i kongresperioden sat dybe spor på klassekampen og på mange måder forandret betingelserne for partiets arbejde.

Der er kun få aktiviteter i fagbevægelsen og på landets arbejdspladser og uddannelsessteder og partiet har heller ikke selv haft de fornødne kræfter til at igangsætte eller løfte større kampanjer. Det har været med til at gøre det svært for partiet at udvikle et kontinuerligt arbejde, både kollektivt i afdelingerne og for den enkelte kammerat.

Et andet vigtigt træk i tiden er, at det politiske liv stort set kun er fokuseret mod Folketinget. Enhedslisten har kunnet tiltrække meget store dele af den progressive bevægelse, uden at de mange tusind nye medlemmer har ført til øget aktivitet i klassekampen. De meget få udenomsparlamentariske aktiviteter har gjort det yderligere svært for vores parti, fordi vi netop satser her i klassekampen.

Partiets 3. kongres satte for første gang fokus på betydningen af at partiet overvejede en opstilling til kommunalvalget. Det udvik-

lede sig til en positiv proces hvor partiet satte fokus på de centrale spørgsmål i kommunerne. Partiet og partikammerater begyndte at markere sig omkring lokalpolitiske spørgsmål. Som noget nyt lykkedes det også at sikre kommunistiske fælleslister i både Aarhus og København.

I kongresperiodens første del oplevede vi fortsat positiv udvikling af vores ungdomsarbejde. Partiets ungdomskonference i november 2012, var med til at give en samlet retning i vores arbejde samt øgede partiets kollektive bevidsthed omkring processen frem mod et ungdomsforbund. På det grundlag traf landsledelsen beslutning om at stifte ungdomsforbundet i forbindelse med partiets 4. kongres.

I kongresperiodens anden halvdel opstod vanskeligheder med at videreføre udviklingen i ungdomsarbejdet. Rekrutteringen stagnerede og blev senere afløst af tilbagegang ikke bare i ungdomsarbejde, men som en mere generel tendens for partiet.

For at drøfte vanskelighederne og den stagnation vi oplevede, besluttede landsledelsen at indkalde en landsdækkende partikonference, der blev afholdt i København i april 2013.

Konferencen satte fokus på udfordringerne i partiopbygningen. Konferencen viste stor enighed om nødvendigheden af at styrke partiets handlekraft og synlighed, både gennem partiets de kampanjer partiet laver, gennem det materiale vi udgiver og igennem det arbejder der laves, der hvor

Udviklingen af kapitalismens krise har i kongresperioden sat dybe spor på klassekampen og på mange måder forandret betingelserne for partiets arbejde.

partiets medlemmer bor, arbejder eller uddanner sig.

For at understøtte partiopbygningen blev den organisatoriske håndbog opdateret og en samlet kommunikationsstrategi blev udarbejdet og diskuteret i hele partiet.

Fokus på partiopbygningen

Efter partikonferencen besluttede landsledelsen at gå dybere ned i årsagerne til partiets stagnation.

Landsledelsen udarbejdede derfor et sæt teser om udfordringerne i partiopbygningen. Vi ønskede at samle partiet om en fælles opfattelse af betingelserne for at opbygge det kommunistiske parti i dag, hvor klassefjenden er i offensiven.

Diskussionen af tesaerne og den skoling, om det kommunistiske partis nødvendighed, der blev integreret i partidiskussionerne var med til at styrke og samle partiet og skabe en mere konkret forståelse for partiets udfordringer og rolle i klassekampen.

I sammenfatningen af diskussionerne påpegede landsledelsen betydningen af at vi som et lille parti prioritere nogle få politiske hovedspørgsmål og løfter samlet på landsplan. Det var også en god erfaring, at hele partiet skolede sig samtidigt i forhold til en partidiskussion, fordi det gav både inspiration og et løft til diskussionerne.

Det var en gennemgående konklusion i diskussionerne, at partiet må finde kræfterne til at løfte sit ideologiske arbejde. På trods af den årelange og dybe kapitalistiske krise, er der forsat store illusioner i arbejderklassen om mulighederne for at udvikle et demokratisk velfærdssamfund indenfor kapitalismens.

Det nødvendige generations-skifte

På partiets 3.kongres stillede vi opgaven at gennemføre et generationsskifte i løbet af en ti-årig periode.

Partiet har i dag en kreds af dygtige og talentfulde unge kammerater, som vi er i gang med at uddanne, blandt andet med igangsættelsen af kadreskolingen.

Vi står med en vifte af udfordringer for at sikre generationsskiftet, herunder optagelse af nye grupper af unge og et målrettet arbejde for at sikre, at det nye lag af ledere i partiet bæres af kammerater fra arbejderklassen med en forankring i den konkrete klassekamp.

Landsledelsen har arbejdet for at gruppen af unge kammerater i stigende omfang gøres i stand til at påtage sig nye og stadig mere tunge poster i partiet og skridt for skridt overtage nøglefunktionerne i partiets ledende organer og repræsentere og tegne partiet ud af til.

Vores parti skal i særlig grad appellere til arbejderklassen og ungdommen. Derfor arbejder vi for at partiets talspersoner afspejler den målgruppe vi har.

Generationsskiftet kræver hele partiets aktive støtte. Det kræver af de erfarne og ældre kammerater, at de er villige til at prioritere oplæringen af den yngre generation og træder et skridt tilbage, når oplæringen er afsluttet.

Det stiller også krav til den unge generation. De kommende ledere skal forstå og have indsigt i arbejderklassens kamp, partiets historie, dets teoretiske grundlag og strategiske målsætninger. De skal prioritere den tid og de kræfter det kræver at de kaster sig ind i opgaven, indgå i konkret oplæ-

ring for at kunne varetage nøglefunktionerne i partiet, på avisen og som ledere direkte i klassekampen, i fagbevægelsen, interesseorganisationer, fredsbevægelsen og på anden måde.

De nye ledere skal i en proces træde frem i første række, men de ældre kammerater fortsætter med at støtte med deres erfaring og indsigt.

Alle disse elementer er vigtige for at sikre et handlekraftigt parti, med et solidt rod fæste i arbejderklassen og klassekampen.

Skolingsarbejdet i partiet

I forbindelse med vores målsætning om at gennemføre et generationsskifte, har vi påbegyndt det første kadrekursus for unge nuværende og kommende ledere af partiet. Kurset indeholder en elementær skoling i marxismen leninismen og strækker sig over et forløb på 1 år.

Uddannelsen består af kurser (4-5). Dertil kommer selvstudier samt skriftlige opgaver. Alle kursister har tilknyttet en mentor, som de kan bruge under hele forløbet. Vi har i denne kongresperiode ikke formået at nedsætte et selvstændigt skolingsudvalg. Derfor har det været meget op til de enkelte afdelinger selv at stå for skoling.

For at understøtte afdelingerne, blev der udsendt fælles skolingsmateriale om strategi og taktik og det kommunistiske partis rolle under diskussionerne op til kongressen. Ud over disse "klassiske" tekster, har der været bragt artikler af nyere karakter om emnerne i Arbejderens indstik Teori & Praxis.

Analyse og programarbejdet

På den 3.kongres besluttede vi at arbejde med udviklingen af politiske delprogrammer omkring

Generations-skiftet kræver hele partiets aktive støtte. Det kræver af de erfarne og ældre kammerater, at de er villige til at prioritere oplæringen af den yngre generation og træder et skridt tilbage, når oplæringen er afsluttet.

udviklingen af den kollektive velfærd. Vi besluttede ligeledes at lave en analyse af Kinas udvikling. Landsledelsen har vurderet, at der ikke konkret viste sig at være kræfter til at løse disse opgaver.

Kongressen besluttede ligeledes nedsættelsen af hvad vi kaldte en Økonomisk Arbejdsgruppe. Gruppen fik til opgave at klarlægge forklaringer på den økonomiske krise og at stå for skoling og propaganda i forhold til partiets kriseforklaring.

Arbejdsgruppens bidrag har først og fremmest været individuelle bidrag fra dens medlemmer, hvad der afspejler at der generelt ikke har været kræfter til at løfte en kollektiv proces igennem kongresperioden. Medlemmerne af arbejdsgruppen har bidraget både med pjecer, udarbejdelse af skolingsmaterialer til partiet og udarbejdelsen af alt fra klummer til 2.sektioner i Arbejderen om relevante temaer indenfor arbejdsgruppens kommissorium.

Partiets ungdomsarbejde

På partiets 3. kongres blev det besluttet at sætte gang i opbygningen af et kommunistisk ungdomsforbund. Oprettelsen skulle ske på grundlag af:

- Støtte til ungdomsarbejdet i partiets afdelinger
- udviklingen af et synligt, aktivt og velfungerende kommunistisk ungdomsarbejde
- bredere og stærkere lag af unge kommunistiske ledere
- styrkelse af partiets rodfæste i den aktive del af ungdommen
- en målrettet udvikling af en ungdomspolitik samt forslag til program og vedtægt

Beslutningen så vi som et direkte led i det nødvendige generationsskifte.

Ud fra erkendelse af, at disse betingelser langt fra var opfyldt - og heller ikke ville være det inden partiets 4. kongres - besluttede landsledelsen i starten af 2014 at udskyde beslutningen om dannelsen af et ungdomsforbund.

Landsledelsen vurderede, at en oprettelse af et ungdomsforbund på nuværende tidspunkt ikke vil føre til at vi løfter hverken partieller ungdomsarbejde frem. Derimod risikerer det at blive en klods om benet, fordi et ungdomsforbund i dag vil sprede partiets få ressourcer uden at det vil give os flere kræfter. Dette betyder dog langt fra, at vi ikke længere mener, at et ungdomsforbund er det rette skridt for vores parti. Tværtimod.

Den ungdomspolitiske udtalelse, som sættes til diskussion på kongressen skal ses i direkte sammenhæng med opbygningen af forbundet. En kommunistisk ungdomspolitik har vi hele tiden set som en vigtig forudsætning for ungdomsforbundet. Den ungdomspolitiske udtalelse, som skal behandles på kongressen, er første skridt i den retning.

Det er vigtigt at understrege, at vi på trods af udfordringerne med vores ungdomsarbejde også har opnået en række positive resultater i kongresperioden. Det unge lederlag er blevet udvidet og udviklet.

Mens en gruppe af partiets ældre unge udfases af ungdomsarbejdet og tiltræder nye poster i partiet, står en gruppe af nyere unge klar til at lede ungdomsarbejdet. På den måde er vores generationsskifte i gang på flere niveauer.

Vores erfaringer viser, at det er når de unge kommunister er aktive sammen, at vores ideer og politiske fællesskab bliver attraktive og interessante for andre unge. Den ungdomspolitisk udtalelse samt arbejdsprogrammets forslag om en stor ungdomskampagne i foråret 2015 er et grundlag for dette.

Vi skal diskutere vores politiske bud med andre unge og vi skal handle og være aktive. Kun på den måde rodfæster vi os i ungdommen, trækker flere unge med os og bevæger os frem imod Kommunistisk Partis ungdomsforbund.

“ Det udviklede sig til en positiv proces hvor partiet satte fokus på de centrale spørgsmål i kommunerne. Partiet og partikammerater begyndte at markere sig omkring lokalpolitiske spørgsmål.

KOMMUNISTERNES ENHED ER NØDVENDIG

I den forløbne kongresperiode har der været et konkret samarbejde mellem kommunisterne i det faglige arbejde, i kampen mod EU, i markeringen af 4.maj i flere byer, i det antifascistiske arbejde og ikke mindst omkring kommunalvalget i 2014. Både i Aarhus og København var der en fælles opstilling på kommunistiske lister.

Erfaringerne fra kommunalvalget understreger, at kommunisterne er i stand til at formulere samlede kommunalvalsprogrammer og optræde som et fælles politisk alternativ, og det sikrede markant flere stemmer på de kommunistiske lister end ved forrige kommunalvalg.

Stiftelsen af Kommunistisk Parti overvandt ikke splittelsen mellem de danske kommunister. Splittelsen svækker kommunisterne og gør os mindre troværdige som et politisk alternativ, og det svækker muligheden for at opbygge et stærkt kommunistisk parti, som tilkæmper sig en ledende rolle i arbejderklassens kamp. Derfor er samlingen af de kommunistiske kræfter i ét kommunistisk parti et centralt spørgsmål af stor konkret og strategisk betydning.

Samling er både mulig og nødvendig

Det er vores opfattelse, at de ideologiske forskelle, der eksisterer mellem de kommunistiske partier er så ubetydelige, at de nemt kan eksistere i ét kommunistisk parti. Hvis viljen til enhed eksisterer, kan taktiske og underordnede spørgsmål løses med respekt for forskelligheden.

Kommunisternes samling i et parti har været en målsætning for vores parti siden stiftelsen. Det er et spørgsmål, vi har drøftet flere gange i den forløbne kongresperiode, både i forbindelse med partiets interne diskussioner og konkret i forbindelse med kommunalvalget i 2013. Senest blev der i partiets afdelinger udtrykt et stort ønske om at skabe ny bevægelse i processen i forbindelse med kommunalvalget og diskussionen af de udfordringer vi står med i klassekampen.

Samarbejdet mellem de tre kommunistiske partier må opbygges mellem selvstændige og ligeberettigede organisationer og basere sig på gensidighed og respekt. Samarbejdet må udvikles konkret i klassekampen hvor medlemmerne mødes og rodfæstes i afdelingerne.

Kommunistisk Parti er åben overfor ethvert initiativ, som kan fremme samarbejdet mellem de danske kommunister og skabe grundlaget for en fælles optræden i klassekampen og skabe enhed og samling omkring fælles krav. Den fortsatte opsplittning er med til at svække hele vore bevægelse.

Kommunistisk Parti opfordrer de øvrige kommunistiske partier til en drøftelse af, hvordan samarbejdet kan udvikles i de kommende år til gensidig fordel og til gavn for den arbejderklasse, vi alle ønsker at repræsentere. Styrkeforholdet i klassekampen er så foruroligende, at de kommunistiske partier må tage udfordringen op og finde vejene fremad i fællesskab.

Erfaringerne fra kommunalvalget understreger, at kommunisterne er i stand til at formulere samlede kommunalvalsprogrammer og optræde som et fælles politisk alternativ.

KAMPEN FOR ARBEJDEREN

De sidste tre år er der brugt mange kræfter på at udvikle Arbejderen på baggrund af den beslutning, som blev truffet på sidste kongres om at videreudvikle avisen politisk og professionelt.

Med relanceringen 1. september 2012 blev der især arbejdet med at udvikle avisens udtryk med nyt hoved, ny layout og større brug af grafiske virkemidler. Avisen blev udvidet til en 16-siders avis med en daglig 2. sektion. Samtidig blev der gennemført et teknologisk løft - med nye maskiner og nyt redaktionssystem - som integrerer produktionen af papiravis og webavis og har været med til at fremtids-sikre avisen.

Ambitionen var og er at være et professionelt dagblad samt skabe en avis, som bedre rammer vores brede målgruppe - både i indhold og form. Arbejderen skal i sit udtryk komme læserne i møde. Avisen skal ligne andre medier, som målgruppen bruger, men indholdsmæssigt adskille sig ved at være en politisk skarp avis, som bringer nyheder og baggrund, som ikke kan læses andre steder. Avisen skal have et udtryk som gør, at flere får lyst til at læse avisen.

Hele denne proces var forudsætningen for, at Arbejderen i februar 2014 kunne overgå til at etablere en betalingsmur på hjemmesiden samtidig med en generel opprioritering af Arbejderen på nettet. På grund af den reducerede mediestøtte over en tre-års periode på omkring én million kroner blev der samtidig truffet beslutning om at ændre udgivelseshyppigheden for papiravisen til fire gange om ugen - tirsdag til fredag.

Med beslutningen om at indføre betalingsmur og opprioritere hjemmesiden er der arbejdet med at vende de negative konsekvenser af den mindre mediestøtte til et positivt skridt, hvor avisen går fremad på det område, som er fremtidens medieplatform. Avisens dårlige økonomi og deraf følgende mangel på kræfter har dog betydet, at vi har været tvunget til at skære ned på de ambitioner, vi havde, for at udvikle webavisen med en egen profil og mange daglige opdateringer - også i weekenden. Selv om der bliver skrevet selvstændigt web-stof, er hjemmesiden stadig især en portal for det stof, som har været i papiravisen.

Allerede i forbindelse med relanceringen i 2012 blev det slået fast, at en mere professionel avis kræver, at det journalistiske og grafiske håndværk skal styrkes. Der er derfor løbende - med månedlige redaktionsseminarer - blevet taget initiativer for at uddanne og videreuddanne alle kammerater, der arbejder på Arbejderen. Det er en proces, som fortsætter. Ligeledes er der blevet arbejdet med at udvikle journalistikken og det politiske indhold i artiklerne. Specielt i det sidste år er der sat fokus på at udvikle en analytisk journalistik, som samler og perspektiverer aktuelle begivenheder.

Avis og parti

Kommunistisk Parti er et lille parti og derfor er det en kæmpe kraftanstrengelse at sikre udgivelsen af Arbejderen. Der er blevet og bliver stillet store krav til hele partiet om at bakke op, samle penge ind og være med til at skaffe abonnenter samtidig med, at vi bruger

Samtidig har Arbejderen en abonnementsskare og læserkreds, som er mange gange større end partiets medlems-tal. Arbejderen bringer dagligt partiets synspunkter ud til en langt bredere kreds end vi ville nå, hvis vi ikke havde et dagblad.

mange kræfter på at skrive og producere avisen.

Samtidig er det også svært at sikre, at partiet faktisk spiller den rolle, det burde gøre i sin egen avis. Vi sidder hverken i kommunalbestyrelser eller Folketinget. Vi har et begrænset antal tillidsfolk ude på arbejdspladserne, ligesom vi ikke har de nødvendige udvalg eller talspersoner, som kontinuerligt skriver eller udtaler sig til avisen.

Alligevel er Arbejderen et vældigt aktiv for Kommunistisk Parti. Arbejderen er et samlingspunkt, som er med til at styrke partiets fælles profil, og som dagligt leverer krudt og kugler til kommunisternes politiske arbejde. Det styrker partiets enhed og politiske fokus.

Samtidig har Arbejderen en abonnementskare og læserkreds, som er mange gange større end partiets medlemstal. Arbejderen brin-

ger dagligt partiets synspunkter ud til en langt bredere kreds end vi ville nå, hvis vi ikke havde et dagblad.

Arbejderen er også med til at skabe respekt om partiet. Vi løfter en stor opgave og udgiver en avis, som rigtig mange mennesker er meget glade for.

Partiet har fastlagt en linje for Arbejderen, hvor avisen på en og samme tid både skal være en partiavis og en avis, som henvender sig til hele den brede kæmpende bevægelse. Vi har altid arbejdet på at virkeliggøre Lenins ord om, at avisen skal være en kollektiv agitator, propagandist og organisator. Også i dag skal avisen både være med til at bringe revolutionær bevidsthed til arbejderklassen, men også bevidstheden om det kommunistiske partis nødvendighed. Avisen skal så at sige lette vejen for masserne til det kommunistiske parti og være med til at organisere kampen.

“ Arbejderen er et samlingspunkt, som er med til at styrke partiets fælles profil, og som dagligt leverer krudt og kugler til kommunisternes politiske arbejde. Det styrker partiets enhed og politiske fokus.

På mediekonferencen i marts 2014 blev avisens udvikling sammenfattet og diskuteret i hele partiet. Her blev der især sat fokus på, at avisen skal have mere ideologisk kant og mere systemkritik, og at partiet skal være synligt til stede i avisen. Derfor er redaktionen nu i gang med at gennemføre en ideologisk oprustning med skoling med mere.

Ligeledes bliver der nu arbejdet med at udvikle Teori & Praksis, hvor der er opbygget en underredaktion med deltagelse af kompetente partikammerater udenfor Arbejderens daglige redaktion. Her vil der løbende blive bragt artikler, som er med til at udvikle og løfte partiets analyser og bidrage til at skabe ideologisk debat og afklaring.

Internationalt samarbejde

Redaktionsledelsen har - i samarbejde med Landsledelsen - arbejdet for at styrke det internationale samarbejde mellem progressive medier i Europa.

I 2013 var Arbejderen for første gang medarrangør af Rosa Luxemburg-konferencen i Berlin, som arrangeres af den tyske avis Junge Welt. Ligeledes sammen med Junge Welt tog vi initiativ til at samle fire dagblade til et møde i januar 2014. Udover Arbejderen og Junge Welt var det Morning Star fra Storbritannien og Zeitung vum Lëtzebuurger Vollek fra Luxembourg.

Samarbejdet består af udveksling af og samarbejde om artikler og andet indhold samt udveksling af redaktionelle og kommercielle erfaringer og kontakter. Samarbejdet sker på grundlag af en samarbejdsaftale, der blev indgået på det første fælles møde i Berlin den 10. januar 2014.

Målet er at udvide kredsen af me-

dier, og vi arbejder frem imod et egentligt internationalt nyhedsbureau. Før vi når så langt kræver det, at det nuværende samarbejde mellem de fire aviser fungerer mere kontinuerligt, end det har gjort indtil nu. Der er en fælles vilje til at udvikle samarbejdet.

Kampen for Arbejderen

Arbejderen har i denne kongresperiode haft store vanskeligheder med at fastholde sit abonnementstal. Årsagen er et samspil af flere forhold: Mange af avisens læsere har fået en dårligere økonomi og har ikke råd til at abonnere. Den teknologiske udvikling betyder, at færre abonnerer på aviser og flere læser på nettet, hvor meget er gratis. Samtidig er denne udvikling i medievanerne faldet sammen med, at der er en generel afmatning i arbejderklassens kamp. Nødvendigheden af kommunisternes dagblad træder ikke så synligt frem som under skærpede kampe.

Det er dog vigtigt at fastslå, at der ikke er sammenhæng mellem det faldende abonnementstal og Arbejderens udbredelse. Det er et faktum, at Arbejderen er blevet mere kendt og udbredt i denne kongresperiode. I dag har vi har over 7000 fans, som følger avisen på Facebook. På nettet når vi ud til omkring 50.000 forskellige mennesker hver måned, og inden for det seneste år har 508.000 forskellige mennesker besøgt Arbejderens hjemmeside, hvilket er en stigning på 60 procent i forhold til forrige år.

Arbejderen har også brudt hul i mediemuren og er blevet et velkendt medie, som bliver læst på andre redaktioner - og ind imellem citerer de også avisen. Mediemagasiner som Mediawatch og Journalisten skriver artikler om Arbejderen og Birthe Sørensen har det sidste år været fast deltager i

Mediemaskinens redaktørpanel på TV2 Lorry.

En ting er dog at være kendt i medieverdenen - en anden ting er at være kendt af hele den danske befolkning. Her er der stadig et stykke vej tilbage.

Det faldende abonnementstal har givet Arbejderen store økonomiske problemer - især det sidste år. På baggrund af en beslutning i Landsledelsen blev det besluttet at gå åbent ud til avisens læsere og venner og forklare om avisens vanskeligheder. Den 1. september blev der skudt en kampagne i gang, som endnu en gang har bevist, at Arbejderen har mange venner, som ønsker avisen alt muligt godt. Især salget af støtteaktier er gået strygende, og selv om det går fremad med abonnements-tegningen, er der ingen tvivl om, at dette vedvarende vil være avisens akilleshæl, som der skal være stor opmærksomhed omkring.

AFSLUTNING

Vi ses på partiets 4.kongres

Landsledelsen lægger hermed sin skriftlige beretning ud til diskussion i partiet. Vi håber, at den vil give anledning til en frugtbar afslutning af kongresdiskussionen i afdelingerne og et godt afsæt for afdelingernes og de delegeredes forberedelser til beretningsdiskussionen på partiets 4. kongres.

Landsledelsen
18.10.2014

BILAG TIL LANDSLEDELSENS SKRIFTLIGE BERETNING

A: Landsledelsen har udsend følgende politiske udtalelser i kongresperioden

- Folkeafstemning om den finanspolitiske union. 14.12.2011
- Kommunistisk Parti kræver folkeafstemning om finanspagten. 03.02.2012
- Kommunistisk parti offentliggør uofficiel oversættelse af finanspagten. 10.02.2012
- Stem nej til mæglingsskitsen 20.03.2012
- For en fredelig udvikling i Syrien. - Nej til imperialistisk indblanding. 22.04.2012
- Afvis trepartspolitiske forringelser af arbejdstiden. 12.05.2012
- Kun aktiv kamp skaber forandring. 16.06.12
- Ingen skal miste retten til dagpenge fordi der ikke er et arbejde. 22.09.2012
- Danmark ud af Mail - nej til endnu en røverkrig. 19.01.2013
- Afvis SU-forringelser. 27.02.2013
- Stem nej i solidaritetens navn. 15.04.2013
- Vis aktiv solidaritet med lærerne 09.03.2013
- Stop krigen mod Gaza. 23.08.2014
- Solidaritet med Ukraines folk. 26.04.2014

B: Partiets udgivelser i kongresperioden

- Landsledelsens skriftlige beretning til Kommunistisk Partis 3. kongres, december 2011
- Dokumenter fra Kommunistisk Partis 3.kongres. December 2011
- Den økonomiske krise og EU's svar. februar 2012
- Danmark og Europas forenede stater, maj 2013
- Kommunistisk Partis kommunikationsstrategi, januar 2014
- Organisatorisk håndbog, 3.udgave, august 2014

C: Internationale hilsner i kongresperioden

2011

November - 3. Kongres – Hilsner fra New Communist Party of Britain, Communist Party of Britain, Workers World Party (USA), Argentinas Kommunistiske Parti, Brasiliens Kommunistiske Parti (PCdoB), Kommunistische Initiative (Østrig), Libanons Kommunistiske Parti, AKEL (Cypern), Belgiens Arbejderparti (PTB), Reite de Comunisti (Italien), Cubas Kommunistiske Parti, Grækenlands Kommunistiske Parti, Kommunistiska Partiet (Sverige), PRCF (Frankrig), Spaniens Folks Kommunistiske Parti (PCPE)

2012

4. april – Hilsen til de spanske ungkommunister (CJC) i forbindelse med uretmæssige fængslinger af medlemmer ved en generalstrejke i marts samme år.

7. juni - Solidaritetshilsen med de græske stålarbejdere.

11. juli – Kongreshilsen til Sydafrikas Kommunistiske Parti ved 13. kongres.

20. juli – Solidaritetshilsen med de græske stålarbejdere.

9. oktober – Hilsen til Venezuelas Kommunistiske Parti samt den Venezuelanske Ambassade i Danmark i anledningen af Hugo Chávez genvalg.

21. oktober – Hilsen til Belgiens Arbejderparti i anledning af succes ved lokalvalget.

2013

8. april – Kongreshilsen til Grækenlands Kommunistiske Parti i anledning af 19. kongres.

13. maj – Solidaritetshilsen med Venezuelas Kommunistiske Parti i forbindelse med at partiformanden Jeronimo Carrera afgik ved døden.

18. juni – 60 års jubilæumshilsen til Bolivias Ungkommunister (JCB)

16. september – Solidaritetshilsen med Grækenlands Kommunistiske Parti og Ungdom i forbindelse med et fascistisk overfald på deres medlemmer.

8. oktober – Kongreshilsen til den stiftende kongres i Østrigs Arbejderparti (PdA)

5. november – Kongreshilsen til det Syd-Schweiziske Kommunistparti. XXII Kongres.

7. november – Optagelsesbegæring sendt til INITIATIVET.

11. november – Kongreshilsen til Brasiliens Kommunistiske Parti (PCdoB) ved 13. kongres.

8. december – Jubilæumshilsen til Grækenlands Kommunistiske Parti i anledningen af 95 året.

11. december – Hilsen til Kommunistiska Partiets 17. kongres (Sverige)

11. december – Hilsen til Venezuelas Kommunistiske Parti samt den Venezuelanske Ambassade i Danmark i anledningen af valgsejren i Venezuela.

2014

15. januar – Kongreshilsen til Italiens Kommunistiske Partis 2. kongres

20. januar – Åbent protestbrev til Irlands justitsminister med krav om frigivelse af den 79-årige fredsaktivist Margaretta D'Arcy på opfordring fra Irlands Kommunistiske Parti.

5. maj - Solidaritetserklæring med Ukraines kommunistiske Parti

8. maj - Hilsen til 5. landsmøde hos Rødt i Norge.

13. maj - Kondolancehilsen til Grækenlands Kommunistiske Parti i anledningen af bortgangen af Babis Aggourakis, medlem af EU Parlamentet for KKE.

1. juli - Kongreshilsen til Nepals Kommunistiske Parti (CPN-UML)

25. september - Brev til INITIATIVET vedr. KPiDs veto mod vores optagelse.

16. okt. - Hilsen til Libanons Kommunistiske Parti i anledning af deres 90 års jubilæum.

D: Internationale møder i kongresperioden

2012

7.-8. januar – deltagelse på RKUs kadreskole med efterfølgende bilateralt møde RKU-ledelsen (Sverige)

28.-29. marts – Repræsentanter fra de græske stålarbejdere og Grækenlands Kommunistiske Parti kommer til Danmark og turnerer landet rundt.

8. Maj - Møde med repræsentanter for Polisario fra Vestsahara (Danmark).

18.-20. maj - Det 21. Internationale Kommunistiske Seminar i Bruxelles (Belgien). Arrangeret af Belgiens Arbejderparti (PTB) – I den forbindelse en række bilaterale møder med øvrige partier.

23.-24. maj – Møder i Grækenland med de græske stålarbejdere og Grækenlands Kommunistiske Parti.

14. november – Møde med George Mavrikos, generalsekretæren fra det Faglige Verdensforbunds WFTU

2013

4.-5. maj - Internationalt seminar i Paris arrangeret af PRCF (Frankrig)

9.-12. maj – Gæster på Revolutionær Kommunistisk Ungdoms (RKU) 11. kongres i Göteborg (Sverige)

31. maj – 2. juni - 22. Internationale Kommunistiske Seminar i Bruxelles (Belgien). Arrangeret af Belgiens Arbejderparti (PTB) – I den forbindelse en række bilaterale møder med øvrige partier.

20. juli – Møde med Koreas Arbejderparti om den tilspidsede situation på den koreanske halvø (Danmark).

14.-16. september – Deltagelse i PRCFs bod på l'Humanité- Festivalen i Paris (Frankrig)

2014

5.-6. februar – Deltagelse i stiftende verdenskongres for faglige pensionister (WFTU)

31. marts – møde med Grækenlands Kommunistiske Parti om udviklingen i den internationale kommunistiske bevægelse mv. (Danmark)

10. maj - Deltagelse i Kommunistiska Partiets partiskole samt bilateralt møde med partiledelsen (Göteborg).

27.-29. juni – Det 23. Internationale Kommunistiske Seminar i Bruxelles (Belgien) under overskriften "1914-2014 – Imperialisme betyder krig". Arrangeret af Belgiens Arbejderparti (PTB) – I den forbindelse en række bilaterale møder med øvrige partier.

2. oktober - Møde med Komola – Kurdisk-Iransk Kommunistisk Parti om den aktuelle situation i Mellemøsten (Danmark)

